

STEPHEN KING

«Ένας από τους
μεγαλύτερους
παραμυθάδες της
εποχής μας.»

-Guardian

Το παζάρι των κακών ονείρων

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Έγραψαν για *Το παζάρι των κακών ονείρων*

«Μια συλλογή με πολλή αγωνία! Ο Κινγκ καταφέρνει να δώσει αξιοθαύμαστο βάθος στους χαρακτήρες του, μέσα στη σύντομη έκταση ενός διηγήματος, και να ελιχθεί έντεχνα σε μια μεγάλη γκάμα μυθοπλασίας... Υπάρχουν πραγματικοί θησαυροί στο *Παζάρι των κακών ονείρων* και όσοι αγαπούν τον Κινγκ θα ατλήσουν μεγάλη απόλαυση.»

–Independent

«Σε αυτή τη συλλογή διηγημάτων φαίνεται πόσο σπουδαίος τεχνίτης είναι ο Κινγκ στη νουβέλα.»

–Guardian

«Εξίσου ενδιαφέροντες με τις ίδιες τις ιστορίες είναι οι πρόλογοί τους, όπου [ο Κινγκ] αποκαλύπτει πώς τις εμπνεύστηκε. Ποιος άλλος εκτός από τον Κινγκ θα συλλάμβανε την ιδέα ενός ανθρωποφάγου στείσον βάγκον με αφορμή μια διαδρομή με το αυτοκίνητο για να δει το κορίτσι του όταν ήταν φοιτητής;»

–Observer

«Τα διηγήματα έχουν περίοπτη θέση στο έργο του Κινγκ –κάποια, μάλιστα, σαν τα *Στάσου πλάι μου* και *Τελευταία έξοδος: Ρίτα Χέιγουορθ*, ξαναζωντάνεψαν στη μεγάλη οθόνη... Όμως, η εκπληκτική ικανότητά του να καθηλώνει με την πρόζα του τον νου, το σώμα και την ψυχή το κάνει όλο αυτό να δείχνει τόσο εύκολο...»

–USA Today

«Ένα από τα καλύτερα στοιχεία της συλλογής διηγημάτων *Το παζάρι των κακών ονείρων* είναι τα σχόλια που προλογίζουν κάθε διήγημα, περιγράφοντας τη δημιουργική διαδικασία μέσω της οποίας ταξίδεψαν από το μυαλό του Κινγκ έως τη σελίδα.»

–GQ

Έγραψαν για τον Στίβεν Κινγκ

«Ο αδιαμφισβήτητος δεξιότηχνης της αγωνίας και του τρόμου.»
–*The Washington Post*

«Η φαντασία και το αφηγηματικό ταλέντο του Στίβεν Κινγκ είναι κυριολεκτικά αστείρευτα.»
–*Daily Mail*

«Ο σημαντικότερος εν ζωή Αμερικανός μυθιστοριογράφος.»
–*Lee Child*

«Ένας μετρ της αφήγησης.»
–*Los Angeles Times*

«Ένας από τους λίγους συγγραφείς ιστοριών τρόμου που μπορεί πραγματικά να κάνει τις τρίχες σου να σηκωθούν.»
–*Sunday Express*

Σημείωμα του συγγραφέα

Κάποιες απ' αυτές τις ιστορίες έχουν προδημοσιευτεί, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι ολοκληρώθηκαν τότε ή πως ολοκληρώνονται τώρα. Όσπου να αποσυρθεί ένας συγγραφέας ή να πεθάνει, το έργο του δεν είναι ολοκληρωμένο· μπορεί πάντα να βελτιωθεί και να αναθεωρηθεί γι' άλλη μία φορά. Επίσης υπάρχουν μερικές νέες ιστορίες. Και, επιπλέον, θέλω να ξέρεις, Πιστέ Αναγνώστη, πόσο πολύ χαίρομαι που είμαστε ακόμα εδώ και οι δύο. Πρώτο, έτσι;

-ΣΚ

Περιεχόμενα

Εισαγωγή.....	11
Μίλι 81	15
Premium Harmony	77
Ο Μπάτμαν κι ο Ρόμπιν μπλέκονται σε καβγά	95
Ο αμμόλοφος.....	115
Το κακό αγοράκι.....	135
Ένας θάνατος	187
Η εκκλησία των οστών	207
Ηθική	219
Μετά θάνατον ζωή	261
Ουρ	279
Ο Χέρμαν Γουκ ζει ακόμα	363
Άρρωστη	389
Μπίλι Μπλόκος.....	413
Μίστερ Μούργλιας.....	469
Τόμι	493
Ο μικρός πράσινος θεός του πόνου	501
Βάζο για μπισκότα.....	537
Αυτό το λεωφορείο είναι ένας άλλος κόσμος	569
Νεκρολογίες.....	583
Μεθυσμένα πυροτεχνήματα.....	637
Καλοκαιρινή βροντή.....	679

Εισαγωγή

Έχω σκαρώσει μερικά πράγματα για σένα, Πιστέ Αναγνώστη. Τα βλέπεις αραδιασμένα μπροστά σου στο φεγγαρόφωτο. Προτού περιεργαστείς όμως τους μικρούς χειροποίητους θησαυρούς που έχω για πούλημα, ας μιλήσουμε λίγο γι' αυτούς, σύμφωνοι; Δεν θα πάρει πολλή ώρα. Μονάχα, για ζύγωσε λιγάκι. Δεν δαγκώνω.

Μόνο που... μιας και γνωρίζομαστε πολύ καιρό, θα ξέρεις, φαντάζομαι, πως τούτο δεν αληθεύει ολότελα.

Έτσι δεν είναι;

I

Θα ξαφνιαζόσουν –έτσι νομίζω τουλάχιστον– από το πόσοι με ρωτούν γιατί γράφω ακόμα διηγήματα. Ο λόγος είναι απλός: το γράψιμό τους με κάνει ευτυχισμένο επειδή είμαι πλασμένος για να ψυχαγωγώ. Δεν παίζω κιθάρα πολύ καλά, από κλακέτες δεν σκαμπάζω γρι, αλλά μπορώ να κάνω αυτό. Λοιπόν, το κάνω.

Από τη φύση μου είμαι μυθιστοριογράφος, το ομολογώ, και μου αρέσουν ιδιαίτερα τα πολυσέλιδα μυθιστορήματα όπου μέσα τους βυθίζονται ο συγγραφέας κι ο αναγνώστης, και όπου η λογοτεχνία έχει την ευκαιρία να γίνει ένας κόσμος που είναι σχεδόν αληθινός. Όταν ένα μεγάλο βιβλίο είναι επιτυχημένο, ο συγγραφέας κι ο αναγνώστης δεν έχουν απλώς μια σχέση μεταξύ τους, αλλά παντρεύονται. Όποτε παίρνω από έναν αναγνώστη, ή μια αναγνώστρια, ένα γράμμα που λέει πόσο λυπή-

θηκε όταν τελείωσε το *Κοράκι* (*The Stand*) ή το 22/11/63, νιώθω πως το βιβλίο έχει πετύχει.

Όμως πρέπει κάτι να ειπωθεί για τη συγγραφική και αναγνωστική εμπειρία που είναι μικρότερης έκτασης και συνάμα πιο έντονη. Μπορεί να είναι αναζωογονητική, κάποιες φορές ακόμα και συγκλονιστική, σαν βαλς μ' έναν ξένο που ποτέ δεν θα ξαναδείς, ή σαν φιλί στο σκοτάδι ή, πάλι, σαν ένα όμορφο αξιοπερίεργο αντικείμενο που πουλιέται πάνω σε μια φτηνή κουβέρτα σ' ένα υπαίθριο παζάρι. Και, ναι, όταν τα διηγήματά μου συγκεντρώνονται σε μια συλλογή, νιώθω πάντα σαν υπαίθριος πωλητής –που πουλάει μονάχα όταν είναι μεσάνυχτα. Αραδιάζω τηνπραμάτεια μου και προσκαλώ τον αναγνώστη –εσένα δηλαδή– να έρθει και να διαλέξει. Αλλά πάντα προσθέτω την κατάλληλη προειδοποίηση: να προσέχεις, φίλε μου, επειδή μερικά από τούτα δω τα πράγματα είναι επικίνδυνα. Είναι κείνα που έχουν κακά όνειρα κρυμμένα μέσα τους, εκείνα που δεν μπορείς να πάψεις να τα συλλογιέσαι όταν δεν σε παίρνει ο ύπνος κι αναρωτιέσαι γιατί η πόρτα της ντουλάπας είναι ανοιχτή ενώ είσαι απολύτως σίγουρος πως την έκλεισες.

II

Αν έλεγα ότι πάντα απολάμβανα την αυστηρή πειθαρχία που επιβάλλουν τα μικρής έκτασης λογοτεχνικά έργα, θα ήταν ψέμα. Τα διηγήματα απαιτούν μια ιδιαίτερη δεξιότητα που χρειάζεται πολλή και κουραστική εξάσκηση. *Η εύκολη ανάγνωση είναι προϊόν σκληρής συγγραφικής δουλειάς*, λένε μερικοί δάσκαλοι, και πράγματι έτσι είναι. Στραβοπατήματα, που σ' ένα μυθιστόρημα μπορεί να παραβλεφθούν, γίνονται εξόφθαλμα σ' ένα διήγημα. Η απόλυτη πειθαρχία είναι αναγκαία. Ο συγγραφέας πρέπει να παραμείνει στον κεντρικό δρόμο, τιθασεύοντας την παρόρμησή του να ακολουθήσει κάποιους γραφικούς παράδρομους.

Δεν αισθάνομαι ποτέ τόσο έντονα τα όρια του ταλέντου μου παρά μόνο όταν γράφω μικρής έκτασης κείμενα. Έχω παλέψει με μια αίσθηση ανεπάρκειας, με έναν βαθύ φόβο ότι δεν θα μπορέσω να γεφυρώσω το χάσμα ανάμεσα σε μια σπουδαία ιδέα και την πλήρη πραγμάτωσή της. Κοντολογίς, το τελειωμένο προϊόν δεν δείχνει ποτέ τόσο καλό όσο η έξοχη ιδέα απ' όπου γεννήθηκε μια μέρα μέσα από το υποσυνείδητο, μαζί με την ενθουσιώδη σκέψη: *Φίλε μου, πρέπει να το γράψω αυτό επειγόντως!*

Μερικές φορές ωστόσο το αποτέλεσμα είναι αρκετά καλό. Και πού και πού είναι ακόμα καλύτερο από την αρχική ιδέα. Το λατρεύω, όταν συμβαίνει αυτό. Η αληθινή πρόκληση είναι να το ξεκινησεις το αναθεματισμένο και πιστεύω ότι αυτός είναι ο λόγος που πολλοί επίδοξοι συγγραφείς με σπουδαίες ιδέες δεν πιάνουν ποτέ το στυλό ούτε αρχίζουν να πληκτρολογούν. Πολύ συχνά είναι σαν να παλεύεις να βάλεις μπρος ένα αυτοκίνητο μια μέρα με παγωνιά. Στην αρχή η μηχανή μονάχα μουγκρίζει. Αν όμως επιμένεις (κι αν δεν μείνεις από μπαταρία), η μηχανή παίρνει μπρος... κάνει κάποιες διακοπές στην αρχή... κι έπειτα όλα καλά.

Υπάρχουν ιστορίες εδώ που γεννήθηκαν με μια φαεινή έμπνευση (τέτοια ήταν αυτή με τίτλο «Καλοκαιρινή βροντή») κι έπρεπε να γραφτούν με τη μία, ακόμα κι αν κάτι τέτοιο σήμαινε να διακοπεί η συγγραφή ενός μυθιστορήματος. Υπάρχουν άλλες, όπως το «Μίλι 81», που περίμεναν υπομονετικά ολόκληρες δεκαετίες να έρθει η σειρά τους. Ωστόσο η αυστηρή προσήλωση που απαιτείται για να πλάσεις ένα καλό διήγημα είναι πάντα ίδια. Το να γράφεις μυθιστορήματα είναι παρόμοιο με το να παίζεις μπέιζμπολ, όπου το παιχνίδι τραβάει σε μάκρος όσο χρειάζεται, ακόμα κι αν αυτό συνεπάγεται είκοσι γύρους. Το γράψιμο διηγημάτων μοιάζει πιο πολύ σαν να παίζεις μπάσκετ ή ποδόσφαιρο: αγωνίζεσαι με αντιπάλους, εξίσου, το ρολόι και την άλλη ομάδα.

Πάντως, όταν γράφεις λογοτεχνικά κείμενα, είτε μικρότερης είτε μεγαλύτερης έκτασης, δεν παύεις ποτέ να μαθαίνεις. Μπο-

ρεί για την εφορία να είμαι Επαγγελματίας Συγγραφέας όταν κάνω τη δήλωσή μου, αλλά με δημιουργικούς όρους είμαι ακόμα ερασιτέχνης, ακόμα μαθαίνω την τέχνη μου. Όλοι μας είμαστε. Κάθε μέρα που την έχεις περάσει γράφοντας είναι μια μαθησιακή εμπειρία και μια μάχη για να κάνεις κάτι νέο. Δεν επιτρέπεται να το ψευτίσεις. Δεν μπορείς να μεγαλώσεις το ταλέντο σου –αυτό σου δίνεται μαζί με όλο το πακέτο–, όμως μπορείς να φροντίσεις να μη λιγοστέψει. Έτσι νομίζω τουλάχιστον.

Και, διάολε, ακόμα μ' αρέσει!

III

Να λοιπόν ηπραμάτεια, Πιστέ μου Αναγνώστη. Απόψε πουλάω λίγο απ' όλα –ένα τέρας που μοιάζει με αμάξι (απόηχοι από το *Κριστίν*), έναν άνθρωπο που μπορεί να σε σκοτώσει γράφοντας σου τη νεκρολογία, έναν ηλεκτρονικό αναγνώστη που έχει πρόσβαση σε παράλληλους κόσμους, και το παλιό αγαπημένο θέμα, ήτοι το τέλος της ανθρωπότητας. Μου αρέσει να πουλάω τούτη τηνπραμάτεια όταν οι υπόλοιποι έμποροι έχουν προ πολλού πάει σπίτι τους, οι δρόμοι είναι έρημοι και το φεγγάρι, κρύο και όμοιο με φέτα, αιωρείται πάνω από τα «φαράγγια» της πόλης. Τότε μου αρέσει να απλώνω τη δική μου κουβέρτα και να αραιάζω τα δικά μου καλούδια.

Φτάνει όμως τόση κουβέντα. Τώρα θα ήθελες ίσως να πεις εσύ κάτι, ε; Όλα όσα βλέπεις είναι χειροποίητα και ενώ τα αγαπώ από το πρώτο μέχρι το τελευταίο, τα πουλάω με χαρά επειδή τα έφτιαξα ειδικά για σένα. Περιεργάσου τα, μη διστάζεις, αλλά να 'σαι προσεκτικός, σε παρακαλώ.

Τα καλύτερα από δαύτα έχουν δόντια.

6 Αυγούστου 2014

Όταν ήμουν δεκαεννιά χρονών και φοιτούσα στο Πανεπιστήμιο του Μέιν, πήγαινα με το αυτοκίνητο από το Ορόνο μέχρι τη μικρή πόλη του Ντάραμ, που στα βιβλία μου συνήθως ονομάζεται Χάρλοου. Έκανα αυτή τη διαδρομή κάθε τρία Σαββατοκύριακα περίπου, για να δω το κορίτσι μου... και, παρεμπιπτόντως, τη μητέρα μου. Οδηγούσα ένα στείσον βάγκον Ford του '61, «έξι στη σειρά για να φορτσάρει και τρεις στο δέντρο», όπως έλεγαν για τους έξι κυλίνδρους του και τις τρεις ταχύτητές του. Το αμάξι ήταν δεύτερο χέρι από τον αδερφό μου τον Ντέιβιντ.

Ο διαπολιτειακός αυτοκινητόδρομος I-95 ήταν λιγότερο πολυσύχναστος εκείνες τις μέρες και σχεδόν έρημος για μεγάλες αποστάσεις με το που έμπαινε ο Σεπτέμβριος και οι παραθεριστές επέστρεφαν στην καθημερινότητά τους. Φυσικά, ούτε κινητά υπήρχαν. Αν τυχόν πάθαινες βλάβη, είχες δύο επιλογές: να τη φτιάξεις μόνος σου ή να περιμένεις να σταματήσει ένας καλός Σαμαρείτης και να σε πετάξει ως το κοντινότερο συνεργείο.

Στη διάρκεια εκείνων των ταξιδιών, καθώς διήνυα τα εκατόν πενήντα μίλια, έτρεμα ιδιαίτερα το ογδοηκοστό πέμπτο, που βρισκόταν στο απόλυτο πουθενά ανάμεσα στο Γκάρντινερ και το Λιούιστον. Είχα πειστεί πως αν το παλιό μου στείσον βάγκον όντως τα έφτυνε, θα το πάθαινε εκεί. Μπορούσα να το δω στη φαντασία μου μοναχικό κι εγκαταλειμμένο στη λωρίδα έκτακτης ανάγκης. Θα σταματούσε άραγε κάποιος για να σιγουρευτεί ότι ο οδηγός ήταν εντάξει; Ότι δεν ήταν ξαπλωμένος στο

μπροστινό κάθισμα και πέθαινε από έμφραγμα; Φυσικά και θα σταματούσε. Καλοί Σαμαρείτες υπάρχουν παντού, ιδίως στην επαρχία. Οι άνθρωποι που ζουν στις ερημιές φροντίζουν τους δικούς τους.

Όμως, σκεφτόμουν, μήπως το παλιό μου στέισον βάγκον απλώς προσποιούνταν και στην πραγματικότητα ήταν μια τερατώδης παγίδα για τους ανυποψίαστους; Σκέφτηκα ότι αυτό θα γινόταν καλή ιστορία και πράγματι έγινε. Την ονόμασα «Μίλι 85». Δεν ξαναγράφτηκε ποτέ, πόσο μάλλον να δημοσιευτεί, γιατί την έχασα. Τότε έπαιρνα τακτικά LSD κι έχανα κάθε λογής πράγματα. Συμπεριλαμβανομένου, για μικρές περιόδους, του μυαλού μου.

Πάμε σαράντα χρόνια μετά. Αν και το μακρύ κομμάτι του I-95 στο Μέιν είναι πιο πολυσύχναστο τον εικοστό πρώτο αιώνα, η κίνηση ακόμα είναι λίγη μόλις μπαίνει ο Σεπτέμβριος, γι' αυτό και οι περικοπές κονδυλίων έχουν αναγκάσει την Πολιτεία να κλείσει πολλούς σταθμούς εξυπηρέτησης αυτοκινητιστών. Το πρατήριο καυσίμων και Burger King (όπου είχα καταβροχθίσει κάμποσα χάμπουργκερ), κοντά στην έξοδο του Λιούιστον, ήταν ένα από κείνα που έκλεισαν. Παρέμενε εγκαταλειμμένο, όλο και πιο θλιβερό και άθλιο, πίσω από τις πινακίδες ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ Η ΕΙΣΟΔΟΣ στις ράμπες εισόδου και εξόδου του. Οι σφοδροί χειμώνες είχαν ρημάξει τον χώρο στάθμευσης κι αγριόχορτα φύτρωναν μέσα από τις ρωγμές.

Μια μέρα, καθώς περνούσα αποκεί, θυμήθηκα την παλιά χαμένη μου ιστορία κι αποφάσισα να την ξαναγράψω. Επειδή ο έρημος ΣΕΑ βρισκόταν λιγάκι νοτιότερα από το επίφοβο Μίλι 85, έπρεπε ν' αλλάξω τον τίτλο. Όλα τα υπόλοιπα είναι πάνω κάτω ίδια, νομίζω. Μπορεί εκείνη η όαση δίπλα στον αυτοκινητόδρομο να μην υπάρχει πλέον –όπως και το παλιό μου στέισον βάγκον μάρκας Ford, το παλιό μου κορίτσι και πολλές από τις παλιές κακές μου συνήθειες–, όμως η ιστορία παραμένει. Είναι από τις αγαπημένες μου.

Μίλι 81

1. ΠΙΤ ΣΙΜΟΝΣ ('07 Huffy)

«Δεν μπορείς να 'ρθεις», είπε ο μεγάλος του αδερφός.

Ο Τζορτζ μίλησε σιγανά, έστω κι αν οι υπόλοιποι φίλοι του –μια παρέα της γειτονιάς, από δωδεκάχρονους και δεκατριάχρονους που αυτοαποκαλούνταν Ξεκωλιάρηδες– βρίσκονταν στην άκρη του τετραγώνου και τον περίμεναν. Αν και όχι πολύ υπομονετικά. «Είναι πολύ επικίνδυνο.»

Ο Πιτ είπε: «Δεν φοβάμαι.» Μίλησε με αρκετή σιγουριά, παρόλο που στην πραγματικότητα φοβόταν λιγάκι. Ο Τζορτζ και οι φίλοι του θα πήγαιναν στον αμμόλακκο πίσω από την αίθουσα μπόουλινγκ. Εκεί θα έπαιζαν ένα παιχνίδι που είχε επινοήσει ο Νόρμι Θίριο. Ο Νόρμι ήταν ο αρχηγός των Ξεκωλιάρηδων και το παιχνίδι λεγόταν Αλεξιπτωτιστές από την Κόλαση. Υπήρχε ένα κακοτράχαλο μονοπάτι που οδηγούσε στην άκρη του λάκκου απ' όπου έβγαζαν χαλίκι, και το παιχνίδι ήταν να το διασχίζεις με το ποδήλατο με φουλ ταχύτητα, κραυγάζοντας με όλη σου τη δύναμη «Οι Ξεκωλιάρηδες είναι κι οι πρώτοι!» και να πηδάς από τη σέλα καθώς έφευγες στο κενό. Η συνηθισμένη πτώση ήταν τρία μέτρα περίπου, και το «εγκεκριμένο» σημείο της πτώσης ήταν μαλακό, αλλά αργά ή γρήγορα κάποιος θα έπεφτε στο χαλίκι κι όχι στην άμμο, και μπορεί να έσπαγε κάνα χέρι ή πόδι. Ακόμα κι ο Πιτ το ήξερε (αν και καταλάβαινε γιατί αυτό πρόσθετε στη γοητεία του). Έπειτα οι γονείς θα το μάθαιναν και τούτο θα σήμαινε το τέλος των Αλεξιπτωτιστών από

την Κόλαση. Για την ώρα όμως, το παιχνίδι –που, φυσικά, παιζόταν χωρίς κράνη– συνεχιζόταν.

Ο Τζορτζ ήξερε ωστόσο ότι δεν έπρεπε ν' αφήσει τον αδερφό του να παίξει. Υποτίθεται ότι πρόσεχε τον Πιτ όσο οι γονείς τους έλειπαν στη δουλειά. Αν ο Πιτ διέλυε το Huffy του στον λάκκο, ο Τζορτζ θα έμενε τιμωρημένος μέσα για μία βδομάδα. Αν ο μικρός του αδερφός έσπαγε κάνα χέρι, η τιμωρία θα ήταν για έναν μήνα. Και αν –Θεός φυλάξοι!– τσάκιζε τον λαιμό του, ο Τζορτζ θα μαράζωνε στην κρεβατοκάμαρά του ώσπου να πήγαινε στο πανεπιστήμιο.

Άσε που αγαπούσε τον μαλάκα τον πιτσιρικά.

«Μείνε δω πέρα», είπε ο Τζορτζ. «Σε κάνα δώρο θα 'μαστε πίσω.»

«Να μείνω με *ποιον*;» ρώτησε ο Πιτ. Είχαν τις ανοιξιάτικες διακοπές τους και όλοι οι *δικοί του* φίλοι, αυτοί που θα αποκαλούσε η μητέρα του «κατάλληλοι για την ηλικία του», έλειπαν. Δύο είχαν πάει στο Disney World στο Ορλάντο και όταν το σκεφτόταν ο Πιτ, ζήλια και φθόνος γέμιζαν την καρδιά του –ένα μείγμα ελεεινό αλλά παραδόξως χορταστικό.

«Απλώς κάτσε και περίμενε», είπε ο Τζορτζ. «Τράβα στο μαγαζί, κάνε κάτι τέλος πάντων.» Έψαξε στην τσέπη του και βρήκε δυο τσαλακωμένα δολάρια. «Να, πάρε μερικά λεφτά.»

Ο Πιτ τα κοίταξε. «Ποπό, θ' αγοράσω ολόκληρη Corvette με δαύτα. Μπορεί και δύο.»

«Βιάσου, Σίμονς, ειδάλλως θα φύγουμε χωρίς εσένα!» φώναξε ο Νόρμι.

«Έρχομαι!» του απάντησε ο Τζορτζ. Κι έπειτα, χαμηλόφωνα, στον Πιτ: «Πάρε τα λεφτά και μη μου τα πρήξεις.»

Ο Πιτ τα πήρε. «Μέχρι που έφερα τον μεγεθυντικό φακό μου», είπε. «Θα τους έδειχνα...»

«Το 'χουν δει όλοι χίλιες φορές αυτό το μωρουδίστικο κόλπο», είπε ο Τζορτζ, όταν όμως είδε το στόμα του Πιτ να στραβώνει προς τα κάτω στις άκρες, προσπάθησε να μετριάσει το χτύ-

πιμα. «Άσε που άμα δεις τον ουρανό, ρε μπούφο, θα καταλάβεις ότι με τέτοια συννεφιά δεν μπορείς να ανάψεις φωτιά. Μείνε εδώ. Θα παίζουμε ναυμαχία στον υπολογιστή, ή κανένα άλλο παιχνίδι, όταν γυρίσω.»

«Εντάξει, ρε χέστη!» φώναξε ο Νόρμι. «Τα λέμε αργότερα, μαλάκα!»

«Πρέπει να φύγω», είπε ο Τζορτζ. «Κάνε μου τη χάρη να μην μπλέξεις πουθενά. Μείνε στη γειτονιά.»

«Θα τσακίσεις την πλάτη σου και θα μείνεις παράλυτος σ' όλη σου τη ζωή», είπε ο Πιτ... κι έπειτα έφτυσε βιαστικά ανάμεσα στα διχαλωτά του δάχτυλα για να φύγει η κατάρρα. «Καλή τύχη!» φώναξε στον αδερφό του καθώς εκείνος έφευγε. «Να πηδήσεις μακρύτερα απ' όλους!»

Ο Τζορτζ τού κούνησε το χέρι αλλά δεν κοίταξε πίσω. Στεκόταν όρθιος στα πετάλια του δικού του ποδηλάτου, ενός μεγάλου παλιού Schwinn, που ο Πιτ το θαύμαζε μα δεν μπορούσε να το καβαλικέψει (το 'χε προσπαθήσει κάποτε και παραλίγο να εκσφενδονιστεί από το δρομάκι του σπιτιού τους έξω στον δρόμο). Τον παρακολούθησε να αυξάνει ταχύτητα ανηφορίζοντας το τετράγωνο με τις προαστιακές κατοικίες στο Ομπέρν, για να προφτάσει τους κολλητούς του.

Υστερα ο Πιτ ήταν μόνος.

Έβγαλε τον μεγεθυντικό φακό απ' το σακίδιο στη σέλα του και τον κράτησε πάνω από τον πήχη του, αλλά δεν είδε καμία κουκκίδα φωτός ούτε ένιωσε καθόλου ζέστη. Κοίταξε σκυθρωπός τα χαμηλά σύννεφα και ξανάβαλε στο σακίδιο τον φακό. Ήταν καλός, Richforth. Τον είχε πάρει τα προηγούμενα Χριστούγεννα για την επιστημονική του εργασία, που το θέμα της ήταν μια «φάρμα» μυρμηγκιών.

«Θα καταλήξει να μαζεύει σκόνη στο γκαράζ», του 'χε πει ο πατέρας του· όμως, αν και η εργασία για τη φάρμα των μυρμηγκιών είχε τελειώσει τον Φεβρουάριο (ο Πιτ και ο συνεργάτης

του, ο Τάμι Γουίδαμ, είχαν πάρει Α), ο Πιτ δεν είχε βαρεθεί ακόμα τον μεγεθυντικό φακό. Ευχαριστιόταν ιδιαίτερα το ν' ανοίγει τρύπες σε χαρτί καίγοντάς το στην πίσω αυλή.

Αλλά όχι σήμερα. Το απόγευμα σήμερα απλωνόταν μπρος του σαν έρημος. Μπορούσε να πάει σπίτι και να δει τηλεόραση, μα ο πατέρας του είχε βάλει φραγή σ' όλα τα ενδιαφέροντα κανάλια όταν ανακάλυψε ότι ο Τζορτζ έγραφε το *Boardwalk Empire*, που ήταν γεμάτο παλαιάς κοπής μαφιόζους και γυμνά βυζιά. Στον υπολογιστή του Πιτ υπήρχε παρόμοια φραγή, που ακόμα δεν είχε βρει κάποιον τρόπο να την παρακάμψει, παρότι θα τον έβρισκε ήταν θέμα χρόνου.

Λοιπόν;

«Λοιπόν τι», είπε σιγανά κι άρχισε να κάνει αργά πετάλι προς την άκρη της Μέρφι Στριτ. «Λοιπόν τι, γαμώτο.»

Παραήταν μικρός για να παίζει Αλεξιπτωτιστές από την Κόλαση, επειδή ήταν πολύ επικίνδυνο. Τι μαλακία. Μακάρι να μπορούσε να σκεφτεί κάτι που θα 'δειχνε στον Τζορτζ, στον Νόρμι και σ' όλους τους υπόλοιπους Ξεκωλιάρηδες ότι ακόμα κι ένας πιτσιρικάς μπορούσε να αντιμετωπίσει τα επι...

Και τότε του ήρθε η ιδέα έτσι στα καλά καθούμενα. Μπορούσε να εξερευνήσει τον έρημο σταθμό στον αυτοκινητόδρομο. Του φαινόταν ότι τα μεγάλα αγόρια δεν θα ήξεραν γι' αυτόν, επειδή ένα παιδί στην ηλικία του Πιτ, ο Κρεγκ Γκάνιον, του το είχε πει. Είπε πως είχε πάει εκεί με δύο άλλα αγόρια, δεκάχρονα, το περασμένο φθινόπωρο. Φυσικά, θα μπορούσε όλο να είναι ψέμα, όμως ο Πιτ δεν το πίστευε. Ο Κρεγκ τού είχε πει πάρα πολλές λεπτομέρειες και δεν ήταν τύπος που μπορούσε εύκολα να βγάζει πράγματα από το μυαλό του. Στην πραγματικότητα ήταν λίγο βλάκας.

Έχοντας τώρα έναν προορισμό, ο Πιτ άρχισε να κάνει γρηγορότερα πετάλι. Στο τέλος της Μέρφι Στριτ έστριψε αριστερά στη Χάιασινθ. Δεν υπήρχε κανείς στο πεζοδρόμιο ούτε καθόλου αυτοκίνητα. Άκουσε το βουητό από μια ηλεκτρική σκούπα απ'

το Rossignols', αλλά κατά τα άλλα οι πάντες θα μπορούσαν να κοιμούνται ή να είναι νεκροί. Ο Πιτ φαντάστηκε ότι θα ήταν στη δουλειά όπως οι γονείς του.

Έστριψε δεξιά στη Ρόουζγουντ Τέρις, προσπερνώντας την κίτρινη πινακίδα που έλεγε ΑΔΙΕΞΟΔΟ. Υπήρχαν περίπου δέκα δώδεκα σπίτια στη Ρόουζγουντ. Στο τέλος του δρόμου ήταν ένας φράχτης από δικτυωτό συρματόπλεγμα. Παραπίσω υπήρχαν πυκνοί θάμνοι και καχεκτικά δέντρα. Καθώς ζύγωνε ο Πιτ στο συρματόπλεγμα (και στην ολωσδιόλου άχρηστη πινακίδα η οποία ήταν στερεωμένη πάνω του κι έλεγε ΟΔΟΣ ΧΩΡΙΣ ΠΡΟΤΕΡΑΙΟΤΗΤΑ), σταμάτησε να κάνει πετάλι και άφησε το ποδήλατο να κυλήσει.

Καταλάβαινε αόριστα πως, αν και θεωρούσε τον Τζορτζ και τους Ξεκωλιάρηδες φίλους του Μεγάλα Αγόρια (και σίγουρα έτσι θεωρούσαν οι ίδιοι τον εαυτό τους), στην πραγματικότητα δεν ήταν Μεγάλα Αγόρια. Τα αληθινά Μεγάλα Αγόρια ήταν τσαμπουκάδες έφηβοι με δίπλωμα οδήγησης και γκόμενα. Τα αληθινά Μεγάλα Αγόρια πήγαιναν στο λύκειο. Τους άρεσε να πίνουν, να καπνίζουν χόρτο, ν' ακούν χέβι μέταλ ή χιπ χοπ και να φιλιούνται και να μπαλαμουτιάζονται με το κορίτσι τους.

Ο έρημος σταθμός στον αυτοκινητόδρομο ήταν ό,τι έπρεπε.

Ο Πιτ ξεκαβαλίκεψε και κοίταξε τριγύρω για να δει αν τον έβλεπαν. Δεν υπήρχε κανένας. Ως κι εκείνα τα ενοχλητικά δίδυμα των Κρόσκιλ, που τους άρεσε να κάνουν μαζί σκοινάκι παντού στη γειτονιά όταν δεν είχαν σχολείο, δεν φαίνονταν πουθενά. Αληθινό θαύμα, κατά την άποψη του Πιτ.

Δεν ήταν πολύ μακριά. Ο Πιτ άκουγε το συνεχόμενο σφύριγμα των αυτοκινήτων που περνούσαν από τον I-95 νότια προς το Πόρτλαντ ή βόρεια προς την Ογκάστα.

Ακόμα κι αν ο Κρεγκ έλεγε αλήθεια, μάλλον θα έχουν φτιάξει τον φράχτη, σκέφτηκε ο Πιτ. Με την γκαντεμιά που έχω σήμερα.

Όταν όμως έσκυψε κοντύτερα, είδε πως, παρότι ο φράχτης έδειχνε ανέπαφος, στην πραγματικότητα δεν ήταν. Κάποιος

(μάλλον ένα Μεγάλο Αγόρι που είχε προ πολλού συμπεριληφθεί στις ανιαρές τάξεις των Νεαρών Ενηλίκων) είχε ψαλιδίσει το πλέγμα σε ευθεία γραμμή από κάτω μέχρι πάνω. Ο Πιτ έριξε άλλη μία ματιά τριγύρω κι έπειτα έπλεξε τα δάχτυλά του μέσα στα μεταλλικά διαμάντια κι έσπρωξε. Περίμενε να βρει αντίσταση, αλλά δεν συνάντησε καμία. Το κομμένο πλέγμα άνοιξε σαν πύλη. Ναι, τα Αληθινά Μεγάλα Αγόρια το χρησιμοποιούσαν. Σούπερ.

Ήταν λογικό άμα το καλοσκεφτόσουν. Μπορεί να είχαν διπλωμα οδήγησης, όμως την είσοδο και την έξοδο του σταθμού στο Μίλι 81 έκλειναν εκείνα τα μεγάλα πορτοκαλιά βαρέλια που χρησιμοποιούνταν από τα συνεργεία του αυτοκινητόδρομου. Γρασίδι φύτευε στη ραγισμένη άσφαλτο στο έρημο πάρκινγκ. Ο Πιτ το είχε δει με τα μάτια του χιλιάδες φορές γιατί το σχολικό λεωφορείο χρησιμοποιούσε τον I-95 για να πάει από το Λόρελγουντ, όπου τον έπαιρνε, στη Σαμπάτους Στριτ, όπου βρισκόταν το 3ο Δημοτικό Σχολείο του Ομπέρν, γνωστό επίσης ως Αλκατράζ.

Θυμόταν την εποχή που ο σταθμός ήταν ακόμη ανοιχτός. Υπήρχε ένα βενζινάδικο, ένα Burger King, ένα TCBY κι ένα Sbarro's. Έπειτα έκλεισε. Ο μπαμπάς του Πιτ είπε ότι παραήταν πολλοί οι σταθμοί εξυπηρέτησης στον αυτοκινητόδρομο και η Πολιτεία δεν είχε λεφτά για να τους κρατήσει όλους ανοιχτούς.

Το αγόρι κύλησε το ποδήλάτο του μέσα απ' το άνοιγμα στο συρματοπλέγμα κι έπειτα έσπρωξε προσεκτικά την αυτοσχέδια πύλη ώσπου τα διαμάντια ταίριαξαν κι ο φράχτης έδειχνε ανέπαφος ξανά. Προχώρησε προς τους θάμνους, που σχημάτιζαν έναν τοίχο, προσέχοντας να μην πατήσουν τα λάστιχα του ποδηλάτου πάνω σε σπασμένα γυαλιά, ήταν γεμάτη από δαύτα η μεριά του φράχτη. Άρχισε να γυρεύει αυτό που ο κομμένος φράχτης φανέρωνε πως έπρεπε να υπάρχει εδώ.

Και να το, σημαδεμένο από πατημένα αποτοσίγαρα και μερικά πεταμένα μπουκάλια μπίρας κι αναψυκτικών: ένα μονοπάτι

που οδηγούσε βαθύτερα μες στα χαμόκλαδα. Σπρώχνοντας ακόμα το ποδήλατό του, ο Πιτ το ακολούθησε. Οι ψηλοί θάμνοι τον κατάπιαν. Πίσω του στη Ρόουζγουντ Τέρις κύλησε σαν σε όνειρο άλλη μία συννεφιασμένη ανοιξιάτικη μέρα.

Λες και ο Πιτ Σίμονς δεν βρέθηκε ποτέ εκεί.

Το μονοπάτι ανάμεσα στο δικτυωτό συρματόπλεγμα και στον σταθμό εξυπηρέτησης αυτοκινητιστών στο Μίλι 81, σύμφωνα με τους υπολογισμούς του Πιτ, είχε μήκος περίπου μισό μίλι, και υπήρχαν παντού «οδοδείκτες» βαλμένοι από τα Μεγάλα Αγόρια: πέντ' έξι μικρά καφέ μπουκάλια (που στα δύο υπήρχαν ακόμα κουτάλια κόκας σκεπασμένα με ξερή μύξα), άδεια σακουλάκια σνακ, ένα δαντελωτό κιλοτάκι κρεμασμένο από έναν αγκαθερό θάμνο (του Πιτ τού φάνηκε ότι βρισκόταν εκεί αρκετό καιρό, ίσως καμιά πενηνταριά χρόνια) και –τζακ ποτ!– ένα μισογεμάτο μπουκάλι βότκα Ρορον με το καπάκι του βιδωμένο ακόμα. Αφού πρώτα το ζύγιασε μέσα του, ο Πιτ έβαλε τη βότκα στο σακίδιο στη σέλα του, μαζί με τον μεγεθυντικό φακό του, το τελευταίο τεύχος του κόμικς *Locke & Key* και μερικά γεμιστά μπισκότα.

Έσπρωξε το ποδήλατό του σ' ένα ρέμα που φιδοσερνόταν και, μπίνγκο, βρέθηκε στην πίσω μεριά του σταθμού. Υπήρχε άλλος ένας φράχτης από συρματόπλεγμα αλλά ήταν επίσης κομμένος, έτσι ο Πιτ γλίστρησε από μέσα του. Το μονοπάτι συνέχιζε ανάμεσα σε ψηλό γρασίδι έως τον πίσω χώρο στάθμευσης. Εκεί που θα πρέπει να πάρκαραν τα φορτηγά των προμηθευτών. Κοντά στο κτίριο όπου φαίνονταν σκουρότερα ορθογώνια στην ασφαλτο στα σημεία που παλιότερα βρίσκονταν οι κάδοι απορριμμάτων. Σ' ένα απ' αυτά άφησε το ποδήλατό του με κατεβασμένο το σταντ.

Η καρδιά του χτυπούσε καθώς ο Πιτ σκεφτόταν ό,τι θα επακολουθούσε.

Διάρρηξη, φιλαράκο, παράνομη είσοδος. Θα μπορούσες να πας φυλακή γι' αυτό. Όμως ήταν διάρρηξη άμα έβρισκε μια πόρτα να 'ναι ανοιχτή ή ένα από τα σανίδια που έφραζαν τα παράθυρα να είναι χαλαρό; Ναι, θα εξακολουθούσε να είναι είσοδος, αλλά το να μπαίνεις κάπου ήταν έγκλημα από μόνο του;

Μέσα του ήξερε ότι ήταν, μα φανταζόταν πως, χωρίς τη διάρρηξη, δεν θα σ' έχωναν στη φυλακή. Και εντέλει δεν είχε έρθει εδώ για να πάρει ένα ρίσκο; Κάτι που έπειτα θα καυχιόταν γι' αυτό στον Νόρμι, στον Τζορτζ και στους άλλους Ξεκωλιάρηδες;

Και, εντάξει, φοβόταν, αλλά τουλάχιστον δεν βαριόταν πια.

Δοκίμασε ν' ανοίξει την πόρτα με την ξεθωριασμένη πινακίδα **Η ΕΙΣΟΔΟΣ ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ ΜΟΝΟ ΣΤΟ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ** και τη βρήκε όχι απλώς κλειδωμένη αλλά *κλειδαμπαρωμένη* –δεν υποχώρησε ούτε τοσοδά. Παραδίπλα υπήρχαν δύο παράθυρα, όμως με μια ματιά κατάλαβε ότι ήταν φραγμένα γερά με σανίδια. Έπειτα θυμήθηκε το συρματοπλεγμα που έδειχνε ανέπαφο αλλά δεν ήταν, κι έλεγξε τα σανίδια. Τζίφος. Από μια άποψη αυτό τον ανακούφισε. Έτσι είχε μια δικαιολογία για να ξεγλιστρήσει.

Μονάχα που... τα Αληθινά Μεγάλα Αγόρια *έμπαιναν* εκεί μέσα. Ήταν σίγουρος. Πώς το έκαναν λοιπόν; Από μπροστά; Εκεί που θα τους έβλεπαν καθαρά απ' τον αυτοκινητόδρομο; Μπορεί, αν έρχονταν τη νύχτα, όμως ο Πιτ δεν είχε καμία πρόθεση να το ελέγξει μες στο καταμεσήμερο. Όταν οποιοσδήποτε περαστικός οδηγός με κινητό θα μπορούσε να καλέσει το 911 και να πει: «Σκέφτηκα ότι θα θέλατε να μάθετε ότι ένας πιτσιρικός τριγυρνάει στον ΣΕΑ στο Μίλι 81. Ξέρετε, εκεί που ήταν το Burger King;»

Καλύτερα να έσπαγα το χέρι μου παίζοντας Αλεξιπτωτιστές από την Κόλαση παρά να έπρεπε να τηλεφωνήσω στους δικούς μου από το Τμήμα της Γκρέι Στέιτ. Θα προτιμούσα ακόμα να έσπαγα και τα δύο χέρια και να μου πιανόταν το πουλί στο φερμουάρ του τζιν.

Εντάξει, ίσως όχι αυτό.

Πήγε προς την αποβάθρα φόρτωσης κι εκεί, γι' άλλη μία φορά: τζακ ποτ! Υπήρχαν δεκάδες πατημένα αποτσίγαρα στη βάση του τσιμέντου, συν μερικά από κείνα τα καφέ μπουκαλάκια γύρω από τον βασιλιά τους: ένα σκούρο πράσινο μπουκάλι NyQuil. Η επιφάνεια της αποβάθρας, εκεί που έρχονταν οι νταλίκες για να ξεφορτώσουν, του έφτανε στο ύψος των ματιών, όμως το τσιμέντο θρυμματιζόταν και υπήρχαν πολλά σημεία για να βάλει το πόδι του και να σκαρφαλώσει ένα σβέλτο αγόρι με σταράκια. Σήκωσε τα χέρια του πάνω απ' το κεφάλι του, βρήκε σημεία για να σκαρφαλώσει στην ανώμαλη επιφάνεια της αποβάθρας... και τα υπόλοιπα, καταπώς λένε, «είναι ιστορία».

Πάνω στην αποβάθρα, με ξεθωριασμένο κόκκινο χρώμα, κάποιος είχε γράψει με σπρέι ΤΟ ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ ΛΙΤΑ ΣΚΙΖΕΙ, ΟΙ ΡΕΝΤ ΕΝΤΙΣ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ. Δεν είναι αλήθεια, σκέφτηκε ο Πιτ. Οι Ξεκωλιάρηδες είναι οι πρώτοι. Έπειτα κοίταξε τριγύρω αποκεί ψηλά που ήταν τώρα, χαμογέλασε κι είπε: «Εγώ είμαι ο πρώτος.» Και καθώς έστεκε εδώ, πάνω από το άδειο πίσω πάρκινγκ του σταθμού, ένιωσε πως ήταν πράγματι ο πρώτος. Για την ώρα τουλάχιστον.

Κατέβηκε ξανά –απλώς για να σιγουρευτεί ότι ήταν εύκολο– κι έπειτα θυμήθηκε τα πράγματα μες στο σακίδιο στη σέλα του. Προμήθειες, σε περίπτωση που αποφάσιζε να περάσει το απομνήμερο εδώ, εξερευνώντας. Σκέφτηκε τι να φέρει και τελικά αποφάσισε να λύσει το σακίδιο και να πάρει τα πάντα. Ακόμα κι ο μεγεθυντικός φακός μπορεί να του χρησίμευε. Μια αόριστη φαντασίωση άρχισε να σχηματίζεται στο μυαλό του: ένα αγόρι ντετέκτιβ ανακαλύπτει ένα θύμα δολοφονίας σ' έναν έρημο σταθμό πλάι στον αυτοκινητόδρομο και λύνει το έγκλημα προτού καν πάρει είδηση η αστυνομία ότι διαπράχθηκε. Μπορούσε να φανταστεί τον εαυτό του να εξηγεί στους Ξεκωλιάρηδες, που θα τον άκουγαν με ανοιχτό στόμα, πως στην

πραγματικότητα δεν ήταν δα κάτι δύσκολο. Στοιχειώδεις, αγαπητά μου αρχίδια.

Μαλακίες, φυσικά, αλλά θα είχε πλάκα να παραστήσει ότι συνέβαινε στ' αλήθεια.

Ανέβασε το σακίδιο στην αποβάθρα φόρτωσης (με μεγάλη προσοχή, γιατί μέσα ήταν το μισογεμάτο μπουκάλι βότκα) κι ύστερα σκαρφάλωσε ξανά. Η πόρτα, από αυλακωτή λαμαρίνα, είχε ύψος τουλάχιστον τέσσερα μέτρα και ασφάλιζε κάτω όχι με ένα μα με δύο μεγάλα λουκέτα, αλλά στο μέσον της υπήρχε μια δεύτερη πόρτα ανθρώπινων διαστάσεων. Ο Πιτ δοκίμασε το πόμολο. Δεν γύρισε, ούτε η μικρότερη πόρτα άνοιξε όταν την έσπρωξε και την τράβηξε, αλλά υποχώρησε λιγάκι. Πολύ, για την ακρίβεια. Κοίταξε χαμηλά κι είδε ότι μια ξύλινη σφήνα ήταν βαλμένη από κάτω· ένα μέτρο ασφαλείας που, κατά τη γνώμη του, ήταν τελειώς βλακώδες. Από την άλλη, τι να περιμένεις από αγόρια μαστουρωμένα με κόκα και σιρόπι για τον βήχα;

Τράβηξε τη σφήνα, οπότε τούτη τη φορά, όταν δοκίμασε τη μικρή πόρτα, άνοιξε τρίζοντας.

Τα μεγάλα μπροστινά παράθυρα του πρώην Burger King ήταν καλυμμένα με κοτετσόσυρμα αντί για σανίδια, έτσι ο Πιτ δεν δυσκολεύτηκε να δει ό,τι υπήρχε να ιδωθεί. Όλα τα τραπέζια και τα χωρίσματα έλειπαν από το τμήμα του εστιατορίου, και η κουζίνα ήταν μονάχα μια σκοτεινή τρύπα με καλώδια να εξέχουν από τους τοίχους και με μερικές απ' τις πλάκες της οροφής να κρέμονται· ωστόσο το μέρος δεν ήταν άδειο, δίχως έπιπλα.

Στο κέντρο, περιτριγυρισμένα από πτυσσόμενες καρέκλες, δύο παλιά τραπέζια χαρτοπαιξίας ήταν ενωμένα. Στη διπλόφαρδη επιφάνεια υπήρχαν πέντ' έξι βρόμικα τσίγκινα τασάκια, πολλές λιγδιασμένες τράπουλες κι ένα κουτί με μάρκες. Οι τοίχοι ήταν στολισμένοι με καμιά τριανταριά πόστερ από περιοδικά. Ο Πιτ τα περιεργάστηκε με μεγάλο ενδιαφέρον. Ήξερε τι είναι τα μουνιά, είχε δει φευγαλέα αρκετά στο HBO και στο

CinemaSpank (προτού το πάρουν χαμπάρι οι δικοί του και βάλουν φραγή στα καλωδιακά κανάλια), αλλά τούτα δω ήταν ξυρισμένα. Ο Πιτ δεν ήταν σίγουρος γιατί τα έβρισκαν τόσο σπουδαία –εκείνου του φαίνονταν κάπως σιχαμερά–, όμως φανταζόταν ότι θα καταλάβαινε ίσως όταν μεγάλωνε. Επιπλέον, τον αποζημίωναν τα γυμνά βυζιά. Τα γυμνά βυζιά ήταν απίθανα, φανταστικά.

Στη γωνία, τρία λερά στρώματα είχαν σπρωχτεί στο πλάι, όπως τα τραπέζια χαρτοπαιξίας, αλλά ο Πιτ ήταν αρκετά μεγάλος και αντιλαμβανόταν ότι εδώ δεν έπαιζαν πόκερ.

«Δείξε μου το μουνί σου!» πρόσταξε μία από τις κοπέλες του *Hustler* στον τοίχο και κακάρισε. Ύστερα είπε: «Δείξε μου το ξυρισμένο σου μουνί!» και κακάρισε ακόμα πιο δυνατά. Ευχήθηκε να ήταν εδώ ο Κρεγκ Γκάνιον, κι ας ήταν εντελώς βλάκας. Θα γέλαγαν μαζί οι δυο τους με τα ξυρισμένα μουνιά.

Άρχισε να τριγυρνά βγάζοντας ακόμα μικρές αεριούχες φουσαλίδες γέλιου. Είχε υγρασία στον σταθμό, μα όχι τσουχτερό κρύο. Η μυρωδιά ήταν το χειρότερο: ένας συνδυασμός τσιγαρίλας, «χόρτου», αλκοόλ και μούχλας στους τοίχους. Του φάνηκε ότι μύριζε επίσης σάπιο κρέας. Ίσως από σάντουιτς αγορασμένα στο Rosselli's ή στο Subway.

Στερεωμένη στον τοίχο δίπλα στον πάγκο όπου οι πελάτες παράγγελναν κάποτε χάμπουργκερ και σάντουιτς, ο Πιτ ανακάλυψε άλλη μία αφίσα. Αυτή ήταν με τον Τζάστιν Μπίμπερ όταν ο Μπιμπ θα ήταν γύρω στα δεκάξι. Του είχαν μαυρίσει τα δόντια και του είχαν σχεδιάσει στο μάγουλο σαν τατουάζ μια σβάστικα. Κόκκινα διαβολικά κέρατα φύτρωναν από την κόμμωση «σφουγγαρίστρα» του Μπιμπ και βελάκια ήταν καρφωμένα στο πρόσωπό του. Στον τοίχο πάνω από την αφίσα ήταν γραμμένο με μαρκαδόρο: ΣΤΟΜΑ 15 ΠΟΝΤΟΙ, ΜΥΤΗ 25 ΠΟΝΤΟΙ, ΜΑΤΙΑ 30 ΠΟΝΤΟΙ ΤΟ ΕΝΑ.

Ο Πιτ ξεκάρφωσε τα βελάκια κι έκανε πίσω, στη μεγάλη κι άδεια αίθουσα, ώσπου έφτασε σ' ένα μαύρο σημάδι στο δάπεδο.

Ο Stephen King επιστρέφει με μια νέα συλλογή διηγημάτων!

Είκοσι απόκοσμες ιστορίες, κάθε μια με έναν ξεχωριστό πρόλογο από τον ίδιο τον συγγραφέα, όπου αποκαλύπτει το πώς την έγραψε και γιατί.

Ένας νεκρός που ξαναζεί συνεχώς τη ζωή του, επαναλαμβάνοντας τα ίδια λάθη... Ένας αρθρογράφος που ανακαλύπτει ότι μπορεί να σκοτώνει ανθρώπους γράφοντας τις νεκρολογίες τους... Ένα ζευγάρι που κάνει μια συμφωνία με τον Διάβολο νομίζοντας πως μπορεί να κερδίσει...

Τριάντα πέντε χρόνια μετά τη *Νυχτερινή βάρδια*, την πρώτη του συλλογή διηγημάτων, ο King αποδεικνύει ότι κατέχει ακόμη την ίδια –αν όχι μεγαλύτερη– ικανότητα να σε κάνει να τρομάξεις και ταυτόχρονα να σκεφτείς μέσα σε λίγες μόλις σελίδες.

Το *Παζάρι των κακών ονείρων* είναι ένας θησαυρός, και οι ιστορίες του από τα καλύτερα δώρα του King στον Πιστό Αναγνώστη του. «Όλα αυτά τα έφτιαξα ειδικά για σένα», λέει ο ίδιος. «Περιεργάσου τα, μη διστάζεις, αλλά να 'σαι προσεκτικός, σε παρακαλώ. Τα καλύτερα από αυτά έχουν δόντια.»

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ

Δεσμκού 4, Σταθμός Λαρίσης, 10440 ΑΘΗΝΑ, Τηλ. 210-5237635
info@klidarithmos.gr www.klidarithmos.gr
www.facebook.com/klidarithmos.gr

ISBN 978-960-461-780-7

